

— 48 —

Om *grubedriften* i hovedgruben nævnes:

Av hensyn til grubens sikkerhet har man i dyp ca. 112—120 m. (efter faldet) ladet staa igjen en stor saale, næsten over grubens hele længde.

Den gamle skraaskakt, som gik efter grubens fald, kom paa grund av dragningen i felt ned i graaberg paa dyp 180 m. efter faldet. For at spare ind paa synk og ortdrift har man paa endnu større dyp anlagt en dobbeltfordring, først fra grubens bund efter slæpskakt til nivaa 180 m., saa horizontal fordring et kort stykke og derpaa i hovedskakten. Herved fordyres de løpende utgifter i ikke uvæsentlig grad.

Forberedelsesarbejderne har været innskærket til et minimum. Det samme gjælder ogsaa undersøkelsesarbejderne. Man har i utpræget grad „levet for dagen“.

Da malmen i hovedgruben er saa mægtig, falder mine- ringen meget billig. Men fordringen blir nu paa grund av det primitive arrangement relativt kostbar. De *løpende drifts- utgifter* i hovedgruben kan enklest beregnes derved, at der i den senere tid (se grubestatistiken s. 36) pr. arbeider pr. aar er blit levert ved dyp omkring 200 m. (efter faldet) gjennemsnitlig ca. 360 ton primamalm (og hertil ca. 90 ton sekunda- eller opredningsmalm). Dette er et ganske gunstig resultat, hvilket vil si, at de løpende driftsutgifter vil bli relativt lave. Der er elektrisk kraftoverføring til gruben.

Angaaende driftsutgifterne for en del aar siden — før de abnorme konjunkturer under verdenskrigen — hitsættes nogen opgaver, som jeg har notert mig ved tidligere besøk ved gruben.

1882. Levert paa grubebakken utgjorde de løpende utgifter (iberegnet brytning, fordring, pumpning, kul, maskineri, tømring, stigerløn, men ikke pensioner) kr. 3.25—3.50 pr. ton malm (idet man dengang slog den nuværende prima- og sekundamalm sammen til ett).